
Вінцэсь Клімус

... і ўсё чакаць, чакаць той міг, калі, —
пашчасьціць нам сустрэцца ў вышыні...

Гараць масты...

ЛЮБІЦЬ РАДЗІМУ

За сьпінай прэзідэнта ўтульна...

Алесь Наварыч.

Любіць Радзіму – гэта проста, —
Няпроста на Радзіме жыць...

Хто б змог прад дзедаўскім пагостам
Няшчырасьць нашу адмаліць?

Ня ткнуцца, дзе цяплей прыпечак,
І оды гнюсам не складаць.

Прасьцей пайсьці за праўду ў сечу, —
Складаней крыўду зваяваць.

Ці сіла то – сьляпое сэрца,
Ці гонар то – у сьпіну біць?

Прасьцей быць праведным да сьмерці, —
Чым на Радзіме ў пекле жыць!

Зорная рапсодыя

Калі пашчасьціць нам сутрэцца ў вышыні,
Маё ты сэрца сэрцам абгарні.

Ня трэба слоў, ад безвымоўнасьці вышэй
Сьвятло тваіх маўклівых зор-вачэй.

Так, шчырасьць Там ня ставяць у віну,
Але ж бясконцасьці зашмат, каб – аднаму.

Таму, калі сутрэнемся мы ў вышыні—
Сваім маё ты сэрца абгарні.

Не выпадае? Ну тады – адно:
Я палячу на зорнае сьвятло.

І сам сьвятлом зраблюся паміж зор,
І буду цешыць незямны прастор...

І ўсё чакаць, чакаць той міг, калі, —
Пашчасьціць нам сутрэцца ў вышыні...

Любоў

Хаваю промні кволай веры,
Губляю колішніх сяброў.
На аркуш белае паперы
Ліецца з сэрца майго кроў...

Не заблукаю ў бездарожжа,
А бездань небам абміну.
О дай мне крылы, вышні Божа,
Каб замаліць сваю віну!

Гараць масты – па ўсіх дарогах...
Чарнее ў сэрцы маім кроў.
Душа канае ад зьнямогі.
Адна надзея – на Любоў.

